

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

انینۀ ایران

کانون نویسندگان ایران
فرستنده: ناهید جعفر پور
۰۴ دسمبر ۲۰۱۳

در پانزدهمین سالگرد قتل رهروان دلیر آزادی، یاد محمد مختاری و محمد جعفر پاینده گرامی باد!

در پانزدهمین سالگرد قتل جنایت کارانه یاران مان، همراه با همه کسانی که نمی خواهند سر بر یوغ سکوت و بردگی فکری بگذارند بر پیمان خود در راه دست یابی به آزادی بیان بی هیچ حصر و استثناء برای همگان پای می فشاریم.

«نزدیک شو، اگر چه حضورت ممنوع است»

یاران! همراهان! مردم آزادی خواه!

ارزش بارها پاسخ گوئی و روشنگری را دارد که چرا محمد جعفر پوینده و محمد مختاری، دو عضو مؤثر کانون نویسندگان ایران را در اقدامی سازمان یافته کشتند. پاسخ روشن است: خفه کردن صدای آزادی خواهانی که می کوشیدند با گسترش آزادی بیان بستری فراهم آورند که همگان، و از آن میان مخالفان خودکامگی، خفقان، فساد و بهره-کشی، بتوانند خواسته های خود را فریاد بزنند و برای تحقق آن ها مبارزه کنند.

با برملا شدن قتل جنایت کارانه دو نویسنده آزادیخواه و عضو کانون نویسندگان ایران فریاد بلند دادخواهی به ضد این تاریک اندیشی مرگ بار، به ویژه در میان روشنفکران آزادیخواه و متعهد، بالا گرفت. البته کمی پیش از آن، داریوش فروهر و پروانه اسکندری سنگ دلانه کارداجین شده بودند. اما روشن است که قتل های سیاسی زنجیره ئی تنها محدود به این چهار تن نبود. آمران و عاملان قتل ها برای حذف فزینی مخالفان و منتقدان مورد نظر خود کاملاً با برنامه و سازماندهی شده عمل می کردند. سررشته این قتل ها به سال ۱۳۵۸ می رسد. بسیاریانی که می توانستند در آگاهی بخشی به مردم و اثرگذاری بر تحولات فرهنگی و اجتماعی سهمی داشته باشند در شهرهای مختلف به دست جوخه های مرگ از پا در آمدند، قتل هایی که به عمد به گونه ای انجام می گرفت تا پیام رعب و وحشت در جامعه پراکند. نام ده ها تن دیگر در فهرست های منتشر شده آمده بود تا نوبت شان فرا رسد. برای دستگاه سرکوب، روشن اندیشان همواره مایه تشویش و هراس اند، زیرا روشنفکران متعهد موجودیت و منافع سرکوبگران آزادی را به معارضه می گیرند.

این دو یار کانونی، روشنفکران آزادیخواه و جان باختگان راه آزادی اندیشه و بیان، نه به دلیل های واهی یا بهانه های یابو ای که بعدها قاتلان بیان کردند، بلکه به سبب منش آزادیخواهانه و نقش روشنگرانه شان در گشودن زبان نقد و حق طلبی کشته شدند. یاران ما و همه کسانی که در این سرزمین آماج تیر و طناب دژخیمان قرار گرفتند قربانی نفرت کور سلسله سیاسی و اقتصادی و فرهنگی استبداد شدند. شک نیست که زورگویان بهره مند بقای خود را در جامعه ای فرمانبردار، ناآگاه و تسلیم شده میسر می بینند. اما عاشقان آزادی برای ایفای وظیفه انسانی، آگاهی بخشی همگانی، مبارزه با سانسور و خفقان، گسترش آزادی اندیشه و بیان بی هیچ حصر و استثناء و دفاع از تشکل قدم در راه نهاده بودند. یاران ما، مصلحت اندیش، عافیت طلب و دنباله رو قدرت نبودند بلکه با تمام وجود به حقوق انسانی مردم و دفاع از آزادی می اندیشیدند.

فریاد اعتراض مردم در آذر [قوس] ۱۳۷۷ گرچه به واکنش های محدود و به راه افتادن مهار شده و ظاهر فریبانه دستگاه قضاء و قانون انجامید، اما حاکمیت هیچ کوششی برای شناسایی ریشه های واقعی این جنایت های سابقه دار و پر شمار و معرفی آمران اصلی به کار نبرد. با این همه، آگاهی های زیادی در مورد آن در جامعه رواج یافته است. دادگاه های نمایشی فرصت بیان دردها و شناسایی ابعاد جنایت ها را ندادند بلکه فقط چند تن از عوامل اجرائی شناخته شده مدتی به زندان افتادند و سپس آزاد شدند. یکی از آن ها نیز که زبان به اعتراف گشوده بود به صحنه خودکشی کشانده شد. هنوز شمار کثیری از آمران، عاملان، معاونان و مباشران هم چنان در خفاء مانده اند. طرفه آن که چندی پیش یکی از عاملان اصلی قتل ها در مجلس ختم مادر یکی از همگانش شرکت کرد و بی هیچ پرده پوشی در برابر رسانه های دیداری ظاهر شد. پیام روشن بود: «نپندارید چیزی عوض شده است». اما نویسندگان متعهد با وجود این گونه پیام ها هم چنان به تلاش خود برای آزادی اندیشه و بیان ادامه می دهند.

در پانزدهمین سالگرد قتل جنایت کارانه یاران مان، همراه با همه کسانی که نمی خواهند سر بر یوغ سکوت و بردگی فکری بگذارند بر پیمان خود در راه دست یابی به آزادی بیان بی هیچ حصر و استثناء برای همگان پای می فشاریم. چنان که پیش از این بارها گفته ایم اگر هزار سال نیز بدین گونه بگذرد باز همچنان خواهان محاکمه و مجازات آمران و عاملان قتل تبهکارانه محمد مختاری و محمد جعفر پوینده و دیگر قربانیان قتل های سیاسی زنجیره ئی در دادگاهی علنی و عادلانه هستیم!

روز جمعه ۱۵ آذر [قوس] ساعت ۲ بعد از ظهر در گورستان امامزاده طاهر گرد می آئیم و مزار یاران جانباخته خود را گل باران می کنیم.

کانون نویسندگان ایران

۱۲ آذر [قوس] ۱۳۹۲